

Bygderock langt fra rølp

UNIVERSELLE FORTELLINGER: De som måtte tro bygderock bare handler rølp, må tro om igjen, skriver vår anmelder om Ni Liv og frontfigur Jon Solberg.

Foto: Promo

Ni Liv har snart trengt alle livene sine på å overleve med kvalitetsmusikk som hadde fortjent et større publikum.

ANMELDELSE
OLAV SOLVANG
kultur@vl.no

Tell til tjuge er Ni Livs åttende album etter debutten i 2006, da de kalte seg Bygdabilly Band. Året etter ga bandet fra Bø og Midt-Telemark ut albumet *Amerikana* under navnet Ni Liv.

Sistnevnte albumtittel har også vært deres egen sekkebetegnelse på musikkjangrene de er inspirert av: countryrock, americana, folkrock og Bruce Springsteen-inspirert rock, ispedd norsk norsk vise- og folkemusikktradisjon.

Livfull og rufsete. Frontfiguren Jon Solberg spiller gitar og fele, han synger og er bandets sentrale låtskriver. Den nye plata er likevel i stor grad et resultat av et toårig samarbeid mellom Jon Solberg og bandets gitarist, Jan Birger Akerhaugen.

Sistnevnte har uttalt at han som liten fikk servert musikk på plater med Buck Owens og Åge Samuelsen av sin far. Det kan virke som det har satt sine spor: Musikken han her har skrevet sammen med Solberg, er full av livfulle, smårufsete og fengende melodier – hvor særlig fela til Solberg og det rocka gitarspillet til Akerhaugen driver musikken fremover.

Dugelighet. Tekstene til Ni Liv har alltid vært fargerike historiefortellinger med lun humor. Ofte har de handlet om lokale skikkelser og fenomener fra Bø i Telemark, hvor Jon Solberg trådte barneskoene sine, og som han vendte tilbake til etter studieårene.

Moralen i tekstene er gjerne at livet er fullt av opp- og nedturer, og at vi er verdifulle og dugelige akkurat slik vi er. Det siste preger også dette albumet. For eksempel på «Flekket tenger», om han som har båret rundt på Janteloven siden han var fire, men omsider skjønner at det er på tide å flekke tenger når situasjonen krever det.

Tell til tjuge har mange kjærlighetssanger – i ulike fasetter: Kjærlighet til hverandre, til øyeblikket, til det umulige, til det som var og til det som kommer, og kjærlighet til livet.

«Anne Li i heia» er ungdomsflammen til en nostalgisk spellemann. Når han omsider vender tilbake til henne, tør han ikke håpe på en happy ending, men satser på en lykkelig start.

«Engel» handler om alkoholiakeren som endelig fant en engel i livet sitt, gjennom et møte med Jesus. Men så fikk han også erfare at kristendommen i visse miljøer kan være vrien å håndtere

Store ting, små ord. Tekstlig holder Solberg høyt nivå både

innholdsmessig og lyrisk. Han lykkes med å skrive om store ting med små ord. Ting som er erfart av ham, men som likevel er gjenkjennelige for andre. Også for dem som bor i mer urbane strøk enn Bø i Telemark – menneskers indre landskap er som regel uavhengig av geografi.

I et intervju jeg hadde med Solberg for noen år siden, fortalte han at Alf Prøysen er et tekstforfatterforbilde. Men at han også leste mye av Ernest Hemingway.

Det er naturlig å sammenligne Jon Solberg med tekstforfatterne Gaute Lein Austrød i Staut fra Valdres, og med Arve Moslåtten i Hellbillies. Tre band på det aller øverste tekstnivået her i landet.

Under radaren. Selv om albumet *Langhelg* fra 2011 ble nominert til en Spellemann i countryklassen, har Ni Liv levd et liv godt under radaren til mesteparten av publikummet til albumaktuelle Odd Nordstoga fra Vinje.

Der sistnevnte, etter noen år med bygderock med bandet Something Odd, slo igjennom med et brak som soloartist med albumet *Luring* i 2004 (solgte 160.000), nådde ikke Jon Solbergs solofremstøt, *Svarteper*, fra 2015, på langt nær de samme høydene.

Selv om albumet var spekket med kvalitetsmusikk, manglet det sannsynligvis en gris som

Album Countryrock

Ni Liv
TELL TIL TJUGE
Grammofon

Fargerike musikalske fortellinger av høy kvalitet.

At Ni Liv har solgt dårligere enn bygdebandet Vassendgutane, hvor floskler og fyll er sentrale ingredienser, er helt uforståelig.

– stod og hylte fra tidlig til sent i NRK P1, eller en annen av Nordstogas mange X-faktorer.

At Ni Liv også har solgt dårligere enn bygdebandet Vassendgutane fra Åmdalen i Ørsta, hvor floskler og fyll er sentrale ingredienser, er helt uforståelig.

Full gass. Jon Solberg har uansett valgt å fortsette med Ni Liv, med den samme formelen som helt fra starten fikk særlig bygdefolk i Telemark til å gå mann av huse når bandet var annonsert på en pub eller i et annet forsamlingslokale nær dem. Siden starten for 17 år siden er det blitt over 300 konserter.

Albumet *Ein kveld med Ni Liv*, tatt opp på konsertlåven Skogen gård i sentrum av Bø i 2013, viste både bandets musikalske kvaliteter og dets evne til å fyre opp et publikum. I dette tilfellet dreide seg om 320 stykker i et lokale med bare 12 grader. Ut fra stemningen på plata lot ingen seg skremme av hverken frostrøyk eller neglesprett.

Ni Liv gir alltid full gass. I tillegg til Jon Solberg og Jan Birger Akerhaugen, består bandet av Eivind Aase (trommer og perkusjon), Terje Meisingset (piano og Hammondorgel) og Knut Olav Sandvik (bass)

At Ni Liv er liv laga, er det ingen tvil om. De som måtte tro bygderock bare handler rølp, må tro om igjen.